

турни отъ тракийцитѣ и илирийцитѣ, твърдѣ много влияяли на послѣднитѣ, които започнали да приематъ римския езикъ и обичаи и да се ромжнизиратъ.¹² Така че въ V вѣкъ римскиятъ езикъ билъ твърдѣ много разпространенъ на Балканския полуостровъ и народитѣ, които обитавали тамъ, си служили съ него не само въ политичнитѣ си сношения, но и въ частнитѣ.¹³ Когато пѣкъ словѣнитѣ се заселили на Балканския полуостровъ, ромжнскиятъ елементъ билъ най-силниятъ, и съ него тѣ най-напрѣдъ встѣпили въ сношения. Ромжнитѣ твърдѣ много пострадали отъ словѣнитѣ и вслѣдствие на нашествията имъ и опустошенията голѣма часть отъ тѣхъ подобно на илирийцитѣ се оттеглили въ високитѣ планини, дѣто главно се занимавали съ скотовѣдство. Затова, по всѣка вѣроятность, въ историята не се говори за балканскитѣ ромжни отъ края на II вѣкъ (271), когато императоръ Аурелиянъ прѣселилъ дакийскитѣ ромжни отъ Дакия въ Мизия до края на X вѣкъ.¹⁴ Българитѣ, сърбитѣ и гърцитѣ наричали ромжнитѣ власи, затова и ние съ това име ще ги именуваме. За българскитѣ власи най-първенъ споменува Кедринъ по случай убиването отъ тѣхъ на царъ Давида между Костурското и Прѣспанското езеро.¹⁵ Императоръ Василий Българоубиецъ, слѣдъ покорението на западната българска държава съ хрисовуль (1029) подарилъ на охридския архиепископъ власитѣ отъ цѣла западна България. Влашкото население най-гжсто било заселено въ Тесалия, която отъ XI в. се наричала „Голѣма Влахия“ (Μεγάλη Βλαχία¹⁶), и въ Долня Мизия при Стара-планина, дѣто се намирала така наречената

¹² Ковачевић Љ. и Јовановић Љ. Историја, I, 10.

¹³ Дриновъ М. С. Заселение, 25

¹⁴ Милетичъ Л и Агура Д. Дако-ромѣнитѣ, Мсб. IX, 214.

¹⁵ Cedr. II, 435.

¹⁶ Acropol. 46.